

PROCHO

vydává prochor

píše bohumír procházka

ROVINY

zvěsti z Jičína a okolí • <http://prochor.unas.cz> • 1. květen 2016 č. 5 / 16

Mít pravdu

Inu, to my potřebujeme. Jsme schopni pečlivě rozebírat napsané, řečené a dokazovat v čem se dotýčný mylí. Ve spravedlivém hněvu někdy nám něco ujede, dostáváme se k expresivním výrazům. Po dopsání máme možná i pocit, tak - teď jsem mu to dal. Možná stoupneme sami sobě v ceně, ale taky možná tu je jen našťvanost. Všebecná. Co to stojí úsilí, co to stojí času. Pečlivý pozorovatel z venku najednou objeví člověka, jakého neznal. Ten druhý se ve svém „spravedlivém“ hněvu stává až zlým. Líbivé jeho dosavadní vystupování dostává trhlínu, kterou bychom nečekali. Patrně bude to ještě složitější. Ta „zlost“ (zlost = být zlým) v něm, nebo v nás byla, je. Vyhrocená situace ji pustila na povrch. Ono líbivé vystupování byla jen pečlivě nastudovaná a vykalkulovaná maska. Člověk dvou tváří. Kolik známe dvojic, lidí veřejně známých, kteří jsou i veřejně známí tím, že spolu nemluví.

Teď snažil jsem se zevšeobecnit korespondenci na můj článek o Jivinském Štefanovi v minulém čísle Prochorovin.

Pokud jednou ze stran je „osoba veřejně činná“, třeba politik, ten se samozřejmě musí obhájit. Protože budou volby. Někteří mají na to aparát. A buď ho použijí, nebo jím alespoň vyhrožují. Jako jeden pán, co je teď na kraji.

A teď zase do soukroma. Dělam noviny, protože cítím potřebu se k něčemu vyjádřit. Když jsem je začal, ta možnost moc nebyla. Teď je jen trošku větší. Ale třeba do radničního zpravodaje nepíšu, protože mi chtěli cenzurovat článek a napsali mi, že píšu

proto, abych se mediálně zviditelnil. To bylo ještě za pušistů.

Tak to prostě chodí. Mám názor, protože nechci vést jen řeči u piva, tak ho napíšu, podepíšu – a dostanu po tlamě. Že si nedám pokoj. Ale ano, v novinách je spousta omylů. Chyb, překlepů. I v těch velkých, celostátních, celosvětových. To je důvod, že by noviny neměly být? Jistě, je možné dělat noviny sterilní. Je to pohodlné, někdy i výnosné.

Ti, kdož něco dělají, a v Jičíně je jich chválabožu dost, dělají to proto, že mají názor, přesvědčení. A lidské je, i demokratické, že ty názory, ale i metody jejich uplatňování, jsou různé. Je lidské, že se mylí. Mýlíme. Nevědomě, ale i vědomě. Svátí neomylní jsou jinde. V Jičíně žádného neznám. A tak ti hoši, či dámy, se do sebe pustí. Ale proto spolu nemáme mluvit? Teď se už směju tomu, jak jsme kdysi právě kvůli Štefanovi vedli ostrou hádku. Protože ale už jsem nadán stařeckou moudrostí, dokázal jsem to nechat vysumět. A Štefan jede dál. Tohle je příkladem takzvané metody hlavního článku. Potřeba se rozhodnout, zda nám opravdu jde hlavně o setkání, poděkování, o zveřejnění bohubilých činností, nebo si tu hlídat svou osobní ješitnost.

Pokud jde o noviny, je třeba připomenout i právo repliky. Dokonce je na to nějaký zákon, který to nařizuje I to je ale ošemetná věc. Noviny nejsou nafukovací, odpovědi na odpovědi nemůžou jít do nekonečna. Tady nastupuje moudrost redakce. Pokud je moudrá.

Neexistuje-li konkurence názorů, tak se zpronevěřujeme samotné myšlence demokracie. (Doron Tamir)

Omluvenka

Omlouvám se Jirkovi Liškovi, že jsem mu v minulém čísle vložil do úst slova někoho jiného. Ale nevím koho, nezapsal jsem si jméno. Jirka samozřejmě nemá tiskovou mluvčí. Stačí si sám.

Jan Sokol – profesor Karlovy univerzity

(náčrt k portrétu)

Vzpomínal jičínský porevoluční poslanec V. Mikan na svého kolegu: „Když byl v parlamentu nějaký problém, udělali šéfem dohadovacího výboru Honzu Sokola a všechno se vyřešilo“.

Po jeho kandidatuře na prezidenta, kdy kandidáti obcházeli politické strany, padla otázka, jaký dojem na něj udělali komunisti. „Já jsem k nim nešel.“

Po přednášce na arkádovém nádvoří zámku, je to asi 4 - 6 let, přišel se pořadatel David zeptat, co jsou dlužní. „Máte peníze?“ „No nemáme.“ „Tak vidíte.“ A odvezl si svazáček třešní. Šel na autobus. Auto nemá stále. „Jezdím veřejnou dopravou, nebo mě někdo svez.“ Přiznal, že ročně mívá mimo univerzitu tak 30 až 50 přednášek. Teď chystá se s tématem lidských práv na pozvání do Irsku.

Mám pocit, že pan profesor je pořád stejný. Myslím, že na tehdejší přednášce měl stejně šedé šaty. Do nich dnes světlemodrou košili s rozhalenkou. Nic nepodceňuje. Když je otázka komplikovaná, vytáhne pomačkaný papír a propisku, dělá si poznámky.

Hovoří srozumitelně, lidovou řečí. Nevyhýbá se tomu, aby vyslovil jasně svůj názor. Umí říct nevím. „Nejsem politik, nikam nekandiduju.“

V době, kdy dopisují tenhle text, je pan profesor v pořadu *Osudy na Vltavě*. Má deset dní, od 18. do 29. 4. Další potvrzení – vlídný člověk. Začal jako zlatník, pak vystudoval techniku, ale teď je filozof, sociolog. Taky zpíval v kostele. Taky se hádával s profesorem Patočkou. Taky podepsal Chartu. O všem, co v životě dělal, hovoří v rádiu, že to dělal rád. Ale dostal se do stadia, že je potřeba jít dál. Tak měnil profese. Tak začal studovat.

Co se Vám u nás líbí a co ne?

Líbí, jak se máme, jak vypadají naše města, jaké máme možnosti. Nelíbí, pošilhávání na východ. Západní země na nás proto koukají skrz prsty. Východní země nám nepomůžou. Trend nadávat na Evropu je u nás hrozný.

A co prezident Zeman?

Zeman? Normálně. Člověk by neměl propadat panice. Lidi mají přece různé možnosti. Je potřeba jim připomínat, že to není úplně legrace, co on dělá.

Odmítl jmenovat Martina C. Putnu profesorem ...

To bylo od Zemana trapné. Byla to odvěta za to, že se Putna zúčastnil kampaně.

Jak vidíte dvě církevní osobnosti – kardinála Duku a profesora Halíka?

Pokud vím, tak mše v Lánech byla sjednaná dřív. Duka je zodpovědný za celou církev. Nemá úplně volné ruce. Halík je v konání volnější.

Jaká by měla být úloha církve v politice?

Církev pořád hledá jak se chovat v demokratické společnosti. Ještě to neumí. Někteří si myslí, že na politiky lze jen nadávat. Dokud máme svobodu, tak to jde ...

Máme svobodu bez velkého přičinění. Na co bychom měli nadávat? Na sebe.

Návraty z Volyně

Hlavně si nemyslet, že stěhováním odněkud někam jsme postiženi jen my nyní. Zdali se dá mluvit o postižení? To jen někteří z toho postih dělají. Cesty za lepším byly v historii od nepaměti. Opravdu za lepším? Lze to vůbec předpovědět? Přece i našinci odcházeli. Do Ameriky, do Banátu, do Volyně...

Tam v druhé polovině 19. století. Ve Volyňské oblasti (dnes Ukrajina) byl dostatek úrodné půdy. Tak tam naši šli a domorodci zírali. Třeba se divili, proč dobří hospodáři vozí na pole hnůj. Přece musí pak brambory smrdět. Češi prožívali tam veškeré dějinné zvraty, včetně válek, gulagů a legionářské anabáze. Srovnávali. Doma a „doma“. Když byla příležitost, tak zatoužili po návratu.

Když se symbol globálního konzumu vličití lokálním spotřebitelem, dá se předpokládat, že má dobře spočítáno co dělá. (Marcel Kabát)

Těch návratů bylo několik a všechny je obsáhla výstava, kterou otevřeli 5. dubna v Knihovně Václava Čtvrťka. Při té příležitosti sjeli se a sešli potomci pamětníků. Mají organizaci, jmenuje se Sdružení Čechů z Volyně. A tak zněly projevy, udělovaly se medaile, ale hlavně se rokovalo a vzpomínalo. A vyprávělo. Předsedkyní je Dagmar Martínková a ta vyprávět umí. Odbočím – vyprávění knihovna propaguje a dělá v tom soutěže. Tahle Dagmar, vlastně ještě studentka, doktorandka, která na téma Volyňských dělala diplomku, ale zároveň ve Volyni měla své předky, zaujala i přítomné školáky. Až neuvěřitelné, jak se střídalo poklidné hospodaření s válečnými útrapami. Lidé tam poznali a pochopili, co znamená vláda Sovětů a kolektivizace na ruský způsob. Není divu, že se posezení u kávy a koláčků protáhlo. Knihovna tohle umí. Přijít s poutavým tématem, pozvat zajímavé lidi.

Vysoká kultura a ponožky.

Ráno jsem nemohl najít jednu ponožku. Byla pod novinami. V novinách bylo napsáno: „Člověk dneška, který brání vzdálené kulturní vrcholy, působí na mnohé často směšně a beznadějně zastarale.“

Vždyť mi život skvěle nahrál metafory.

Ponožka byla bílá, symbol buranství.

Musím přiznat. Půjčil jsem si knížku Daniely Hodrové Točité věty. Nezačetl jsem se. Zkusil na začátku, zkusil uprostřed – nic. Věty opravdu dlouhé. Odložil. Jistě, nejsem sám. Jan Rejžek nedávno přiznal, že některým knížkám dává tak padesát, maximálně sto stránek. Ale on je hudební kritik.

Jenomže. Dost krátce poté udělila Magnesia Litera Točitým větám titul Kniha roku. Porotci ocenili, jeden proChor odložil. Měl bych se stydět. Jaký jsem to čtenář? Jaci jsme my čtenářové? Co s tím budeme dělat? Budeme s tím něco dělat? Má to smysl?

To, že čtenářský vkus je velmi různorodý je v pořádku a je dobře, že je z čeho vybírat. Na rozdíl od doby minulé, kdy výběr byl vrchností omezován a tím měl být čtenář vychovávan. A dnes? Hodně čtenářů jičínské knihovny prohrábne čerstvě vrácené knížky

na pultě, někteří zajdou do regálu noviněk. Fajňšmekři přijdou s papírkem a počkají, až jim ochotná děvčata přinesou jejich výběr ze sklepa. Spoustu požadavků neuspokojí. Knihy se nekoupily. Koupě by se knihovně nevyplatila. Četlo by to jen málo čtenářů.

Knížka, která dostane cenu, neměla by být lehce čtivá? To co zkritizují kladně kritikové, to většina lidí nečte? Obyčejný člověk je nekritický? Ale kritizovatelný pro svou ..., jak to napsat? Neumí ocenit kvalitu?

A v tom je pokrok. V pluralitě. Že kritikové (odborníci) mají často jiný názor, než pan Novák z ulice.

Nechtěl bych umřít, protože abych se dozvěděl, které knížky budou číst moji spoluobčané, spolučtenářové třeba v roce 2033. Budou jím v knihovně nosit ze sklepa Hodrovou, Vievewgha, nebo Odstíny šedi, nebo Marxe?

Taková jedna vernisáž

Daisy Mrázková

Vedle slova kurátorky Lenky je autoportrét. Kresba. Provokace. Dívám se do tváře ženy, čtu z ní a takto přečtené porovnávám s textem – životopisem. Kdyby tam nebyla písmena vůbec, i tak bych si udělal názor. Říkám Lence – smutná žena. Lenka se zamyslí, pak se shodneme, že do sebe uzavřená. Dodávám – introvert. Opatrně souhlasí.

Ještě lze číst život z obrazů. Na začátku syté barvy. Jasně tvary, z počátku reálné. Jakoby tvrdé. Ohraničené. Když návštěvník obchází, barvy se zjemňují, jedna v druhou přecházejí. Konkrét mění se v abstrakt. Rozmývací pastelka. Ale i kresba černobilá. Jako by, že existuje i druhý svět.

Knížky? Jen u vchodu. Jen ukázka. Můj medvěd Flóra. Prý celkem 13. Většinou dětské. Napsala, ilustrovala. Proč pro děti? I to charakterizuje člověka? Paní malířce je 93.

Maliřská manželství

Mrázkovi byli spolužáci. V kuloárech vzpomínáme dalších dvojic kumštýřů. Eva Kmentová a Olbram Zoubek. Marie Macková a Josef Váchal. V jedné přednášce

v muzeu zaznělo o poměrování. Kdo ve stínu koho. Ano, dobře, kdo lepší? Má to smysl takto soudit? Kmentová prý umělecky výše. Ale kdo mluví o ní? Zoubek je vidět všude. Plná ho Litomyšl. V Litomyšli i Váchal. Kde nenápadná paní Marie? Asi bylo by zajímavé téma. Jak se vzájemně hodnotili. Umělecky snášeli. Co myslel si jeden o druhém. Co myslel a co říkal.

Jak děti čtou?

Namísto muziky přečetli prváci ukázkou z psaného díla paní malířky. Můj medvěd Flóra. Četli dobře na prváky. Radost. Pochválil právem. Paní učitelka vysvětlila, že do třídy chodějí starší žáci (čtvrtáci, šestáci) a s těmihle začátečníky si čtou. Každý co chce, každý svoje. Baví to obě strany. Kdosi v kroužku pravil, že tenhle způsob je běžný u malotřídních škol. Kdosi pravil (já), ať tuhle dobrou zkušenost publikují. „To né. To by některým kolegyním vadilo. Že se chvástáme.“ Tož takhle to chodí.

Kuloáry

pokračují v jiném kroužku. Povídky si, jak nás potěšila přednáška pana profesora Sokola o kořenech migrace. A že škoda, někteří, kteří by to měli slyšet, nepřišli. Radost, že studenti přišli. Nikým nepozváni. Našli, přišli. Zatímco kantorů moc ne. Dostáváme se ke Ščigolovým obrazům Valdštejnského cyklu. Město nevyslyšelo nabídku k zakoupení. A kam by se daly? Není navrhovaná částka přemrštěná? Ale obrazy nabývají na hodnotě tím, kde všude byly vystavené. (Senát, Brusel ...). Děláme pro připomínku vévody dostatečně? Jičín není jen Rumcajs. O tom dost. Pozoruju autportrét malířky. Jakoby chodila mezi obrazy. Přemejšlí si nad svými abstrakcemi? Medituje? Obrazy jsou k tomu stvořené.

Čtení

Jaroslav Bauer: Klasikové v nedbalkách. Mácha, Havlíček, Neruda. Smetana a další. Jak pili, jak souložili. Kde si Smetana uhnal syfilis? Byl to syfilis? Je to důležité? Protože najednou čtu: V Jabkenicích při své hluchotě prožíval nejkrásnější tvůrčí období. Komponoval jako neslyšící. Vybavuje se mi

z návštěvy myslivny rekvizita. Taková zvláštní zakroucená rozšiřující se trubka. Primitivní naslouchátko. Ale co mu bylo platné, když neslyšel vůbec?

Komponoval po paměti. Pomoci vnitřního sluchu. Co to je? Ke konci života stál u okna a mával lidem, kteří tam nebyli. K šedesátinám poslal si sám gratulaci. Na útržky papíru psal dopisy Beethovenovi a Mozartovi. Jaké jsou myšlenky člověka, který trpí progresivní paralýzou? Co psal kolegům do minulosti? To už nevíme.

Kousky z deníku

25 03 2016 Velký pátek

Ztemnělý kostel, tichý. Jak má být a jak bychom měli mít v duši alespoň pár dní v roce. Jen v Mariánské kapli světlo. Tři lidi odbývají si tu svůj půst ducha. Paní na lavici s modlitební knížkou, druhá na klekátku se sepnutýma rukama, a hoch. Klečí na studených dlaždicích. Pak na dlažbu položí i své tělo v hlubokém předklonu. Pokání. Fotím. Modlím se, aby tahle fotka se povedla. Tohle jsou Velikonoce.

02 04 2016 proč jsem nebyl

na Slepici. Řehečská slepice je vyhlášená, celostátně známá literární soutěž. Patnáct roků, to už je tradice. Taky se sem sjíždějí lidi z daleka. Jenže v té době vyprávěl pan doktor Kuna v **Libošovicích o archeologii.** A tak to novinář nemá lehké.

Podivná je to profese, ta archeologie, ale ona je to spíš vášeň. Zabejčilost. Je jich prý asi okolo pěti stovek, profesionálů. A dovedou se mezi sebou i náležitě ... jak to říct kultivovaně?

Prochoroviny

kulturní (skoro) měsíčník
založeno roku 1998

Vydává B. Procházka, Sokolovská 367, Jičín,
tel.: 493 523 492, 723 128 942
Evidenční číslo MK ČR E 13158
e-mail: prochor.jc@tiscali.cz
Noviny vznikly s laskavou pomocí
APEL, s. r. o. Jičín a Město Jičín

Tak na příkladu: V Plakánku je zajímavá jeskyně, jmenuje se podle nálezů Knobloch – Skálova. A ta je na hranicích okresů Mladá Boleslav (Waldhauser) a Jičín (dříve Ulrychová). Takže komu „patří“? Ale pro nás je podstatné jak tam to světlo dopadá a kdy a proč. Viz Waldhauser: Český ráj očima archeologů, strana 88.

Měli letadlo, archeologové z Akademie. Lítali, ledacos z té výšky poznali. Na zeleném poli jsou hranice starověkého sídliště rozpoznatelné, jsou tmavší. I mohyly se tak najdou. Letadlo prodali, mají drony. Pak si to doma (lenoškoví archeologové) analyzují. Ale ti terénní jdou poctivě ven, odeberou sondu, vzorky a v laboratoři z toho poznají nejen stáří. Oni dovedou i rekonstruovat, jak ten člověk přibližně vypadal. Skoro k neuvěření.

Vedle lenoškových a holínkových archeologů jsou ještě archeologové obchodníci. To jsem použil slušný název pro ty, co tajně hledají pomocí detektorů kovů. Taková náušnice pak je dražší, než v Jičíně v klenotnictví.

Ale jistě, archeologové jsou lidé, kteří se radují, když najdou hnojiště. Přinesou střepy, pečlivě třídí, pak slepují, rekonstruují. Slepít takový hrnec, ze kterého se našla jen polovina a to ještě v kouscích, to je makačka. Dobrodružství, ale i šílená trpělivost.

A teď se rozhodněte, kam jít/jet. Kafe podávají všude, vstupné zadara.

04 04 2016 Mistrí v knihovně

Výtvarný obor jičínské ZUŠ pracuje v cyklech. A tak došlo i na staré mistry. Žáci směli kopírovat klasiky. Že se to pozná? Ale to je smyslem. Seznámit se s dobou, s umělcem, pak si vybrat jeho dílo a namalovat ho. Jistěže po svém. Ale v tom je smysl zadání.

Klasik. Jeho hluboce promyšlené a pečlivě zkomponované dílo v provedení začátečníka. Ten, pardon ta, do výtvarky chodí zejména děvčata, přidá to své. Někdy je to jenom své, jindy snaha o přepečlivou nápodobu. Ta mezera mezi originálem a tím, co stvoří žák, ta je velmi lákavá. Pro žáka i kantora poučná.

Výtvarný obor dohodl se s knihovnou a v rohu dětského oddělení tahle díla vystavuje. Poutavé podívání.

06 04 2016 Zahrada

je od toho, aby se tam přicházelo na nápady. (V lepších rodinách taky od toho, aby když žena potřetí řekne, že je potřeba posekat, tak tedy posekat, co se dá dělat.) Kdo si nenajde čas na ukafesezení a civění, je vůl. Civění patří k nejlepším a nejužitečnějším člověčím konáním.

Tak třeba kytky. Povšimnul jsem si, kolik jich roste jen tak, na pěšinkách, kam jsme je určitě nezasázeli, ani nezaseli. Zatímco ty organizovaně zasázené a zaseté od loňska už nejsou tam, kde měly být. Nevím proč, ví to žena, ale mi to nevádí. Mě fascinují ty na cestičkách, kde být nemají. Jestli tam ta semínka zanesl vítr nebo pták nebo housenka, to nevím. Ale třeba to bylo úplně jinak. Ale pasují tam. Barevně, tvarově, i jinak. Ale hlavně přírodně. Prostě to takhle obstarala nějaká vyšší moc a dobře činí.

Nejen proto, že se na ně od kafečaje pěkně kouká. Je to takové mírné upozornění, že bychme se do některých věcí my, lidé, nemuseli míchat.

14 04 2016 Divadlo k obědu

přináší nám v Osudech na Vltavě paní Eva Stehlíková. (Znalkyně antického a středověkého latinského divadla.) Jaká moudra nám tu zanechali ti Šejkspirové, ale i pánové daleko z dřívějšíka. Najednou mi žena vypráví Kupce benátského. Najednou si uvědomuju, jak jsou v Káčku ty úplně malé děti okolo Lady, či Richarda, či paní Vališkové a jak jim visí na rtech, co řeknou. Ještě musím připomenout Martina, Hanu. A nesmím zapomenout, jak mě v ševcovně vyhodili, protože jsem jim naboural zkoušku Závěsného divadla. To je divadlo tady.

Paní Eva z Vltavy povídá o tom, že antické divadlo zdaleka nebylo jen o hraní. Ten prostor byl místem setkávání, i když se právě nehrálo. Že se tam dělaly dějiny Obce.

Ke knedlíkům vybavil se mi pan profesor Hilský, jak mává rukama a dělá mimiku, když mluví o Shakespearovi. Vysoký kostnatý pán a proti němu spousta pěkných

holek a kluků, jak poslouchají s otevřenou pusou.

V Libáni hráli jsme Klicperu Tři hrabata najednou. Byly tam i píci scény a při zkouškách pila se voda s příslibem, že víno bude až na premiéře. Tak na té premiéře si to Jarka Řezníček vynahradil. Vzal to hopem a ho to poznamenalo už při představení. Zachránil ho meč. Kdyby se o něj na scéně neopíral, neustál by visle.

16 04 2016 Knihárium

Název vymyslel Jirka kastelán a my vymyslíme náplň. Když přijdou děti do lodžie na Čarodění, vyrobí si u nás malou knížečku, kam si budou zapisovat splněné úkoly. Těmi se prokážou u vchodu do sklepení a tam teprve...

Papír, karton, nit, lepidlo, bavlnka, překlíčka z bedýnek ze zeleniny, dřevěné korálky. Žasneme, jaké krásné věci se dají udělat z materiálu, který v obchodech vyhazují, který leží na chodníku. Zadara.

Tvořivost. Vlastníma rukama. Fantazie. Ano, ten materiál provokuje fantazii. Napadají další možnosti. Látkou polepit desky. Prostříhnout list a vyjde slunce, pak měsíc. Vlepené havraní pírkó má kouzelnou moc.

V jednoduchosti, v přírodních materiálech je úžasná hodnota. Když rozstříhnete obyčejný papír, áčtyřku, pak ty tři delší nudle dáte na sebe a přehnete, máte skoro čtverec. A jedna strana, hřbet knížky, má zajímavou míru. Víte kolik? Ale to je přece kouzelné číslo.

18 04 2016 Kontejner přetéká

Tak přivezli ještě jeden prázdný a dali k tomu jednoho jediného člověka. Myslím, že měl na sobě takovou tu křiklavou vestu od Technickejch. Ten hudruje, protože jsou tu na zemi i padesátikilové pytle s cementem. A dostaňte je v singlu do vysokého kontejneru.

Zdalipak je má Magdaléna započítané do těch sedmi set kilo, co se v sobotu sebralo? Napsala o tom stránku a půl. Rozhodně větší úspěch, než loni. Krásný název. Uklid'me svět. Uklid'me Česko. Slova, ta nám jdou. Mi by stačilo uklidnit pár volů v Jičíně. To není překlep. Vlastně platí oboje. Uklidit – někam ke kloudnému konání a uklidnit – aby

nepsali sraabácké anonymy. O kterých se ví, kdo je asi mohl napsat. Dopř.

Tak ten chlapík z Technickejch dostal se ke svému životu. Že třikrát přišel o práci kvůli chlastu a tak teď už si tedy dá sakra bacha. Bručí si pro sebe, ale trochu pro mě a já mu fandím. Přemejšlím, jestli mám pomoct s tím cementem, ale bojím se o záda.

A taky nadávám. Kloudné prkno aby pohledal. To je všelijaký lamino, dřevotříska. Ani šroubky v tom nedržejí. Jó masiv nebo alespoň lařovka. To bejvaly materiály.

Nesu si jednu šikovnou desku. Má šířku akorát, na polici nebudu muset řezat po délce. A chlapíkoví držím palce s tím pitím, když jsem mu nepomohl s tím cementem.

20 04 2016 Dobrá chvílka

Ležím už probuzenej, ale ne vstajej. Myšlenky, mění se v slova, která za chvíli budou zapsaná. Pokud je nezapomenu. Ty myšlenky kličkují, odbíhají... Najednou si se všímám. Ležím rovně, ruce sepnuté na prsou. Takhle budu ležet v rakvi.

Téma kontejneru se ztrácí a objevuje se, jak to jednou bude. (V tomhle bychme měli mít jasno my všichni od určitého věku). Tak rozhodně žádnou drahou. Vždycky jsem byl proletář, tak chci rakev levnou, dělnickou. A žádný cingrlátka na ní. Chce se mi říct hrubě ztlučenou, ale na zahrádě je prken málo. I když O by ji uměl udělat i takovou trochu kónickou.

Vím, že je to rozmar starého pána, ale nejradši ze všeho bych u toho chtěl být. Vidět, kdo přijde. Ono se na tom poznají ty vztahy. Jak si člověk třeba o někom myslí, že jsme si egal (lhostejní) a ono tam trochu něco bude. Skrytýho. Co běžně není vidět. Sem vůl. Zase si fandím.

Že tam budou stát čestnou stráž holky z Veselky s roztočenými Svijany ... tak to už spěju k fejetonu.

Tak do práce! Třeba o tom kontejneru.

24 04 2016 Naštval se

Nedovolí mi odeslat žádný email. Žádný z těch, které jsem pracně sestavil. Ve kterém jsou moje moudra. NEDOVOLÍ MI MLUVIT K LIDSTVU. Asi ví proč. Možná

chce, abych vymyšlené pečlivě ukrýval a pak, jednou až nebudu, myslím tady nebudu, udělá někdo objev. Teprve pak pozná lidstvo, jaký jsem byl. Pozdě. Opravdu pozdě? Potřebuju já to vědět už teď?

Trestá mě. Po sté otvírám menu Nástroje – Nastavení účtu. Měním výrazy, písmenka. Listuju na internetu a zkoumám různé návody na Outlook 2007. Nic. Možná stačí změnit jedno slovo, možná i písmeno v heslu. Jo, náš život je zaheslováný. Kdo zapomene heslo, chybí mu kousek života. Dopr. To všechno zakouším dlouho do noci. Když se mi podaří usnout, pokračuju v pátrání ve snu. Trpím dvojnásobně.

S tužkou, obyčejnou tužkou, a papírem do jeskyně. Tužka když se opiše, tak se ořeže. Když se doořeže, tak se umře.

KaNiHu

Kačka se zavírá do spíže. Vytejší. Vyjde, bere si lžičku a zase se tam zavře. Ví, že uvnitř otevře skleničku s Nutelou a dovede půlku sníst. Nina objevila skládací papírovou Lodžii, k tomu Jirkovy grafiky na pohlednicích. Skládá ty kulisy, baví ji to. Když jde jinam, bere s sebou a skládá. S Hubertem jdeme do sklepa pro brambory. Držím pytlík, on přendává z bedýnky. Dvě brambory jsou srostlé, říkám mu, že je to ptáček. Tělo a hlavička. Ukazuju, jak lítá. Od té doby Hubert s každou bramborou lítá po sklepě jako ptáček. I když ta brambora jako ptáček nevypadá. Oběd bude pozdě. Há nahore netrpělivě čeká na brambory.

Hubert se učí na nočník, což je užitečné a zpevňuje to jeho život. Šetří se plíny. Neumí to. Ani to neumíme my. A to je méně pochopitelné. Buď mu přechuhuje prdelka, nebo pinďour. To první je horší. Takže počůral nové linoleum. Tím ho pokřtil. Snad neproteklo. Radujeme se, že nastala varianta 2. Jeho hovínko totiž ukrutně smrdí. A je takové přilnavé.

Tohle je moje rodina. Moje rodina a jiná zvířena, jak napsal jeden pan spisovatel.

Jeden den starobního důchodce.

Když jsem ráno u otevřeného okna dělal gymnastiku, všimnul jsem si, že čistý chladný vzduch jde přímo na kytky, které tam obyčejně nebývají. Prý nemají studeno rády, říká H. Klidně jsem je tam nechal. Je to moje skrytá pomsta, za přestavbu, kterou jsem si nepřál zase já. Pak mě legrace přešla, vzpomněl jsem si, že dnes nepůjde elektrika a si neuvařím kafe. Ale nejvíc mi bylo líto nanukových dortů v ledničce, když nelední. Snídali jsme v pohodě, kytky jsem nepřiznal, přišel O a začal teoretizovat. Když něco dělá, musí si to zdůvodnit a zdůvodňovat. A nejradši má, když to může s někým probírat. Tak na to jsem nepřistoupil a zapnul Compaq. Ještě než nastartoval, pozoroval jsem, co je na něm prachu. Při přestavbě je prach i za zavřenými dveřmi. Bylo mi ho líto. Počítače.

Píšu o lesní školce a vybavuje se mi pěkná maminka, co tam byla. Moc mi psaní nejde, neumím ty správné argumenty na alternativní školství. O si teoretizuje sám a vrtá se v zásuvkách. Elektrika – žádná sranda. Zvoní telefon, že můžeme přijet. S Tyflocentrem jedeme k V. Čeká nás, nemusíme se přezouvat. Pan Pospíšil vytahuje stroječek, žádá noviny. Stroječek se položí na noviny, no je to taková menší obrazovka. Kousek novin se na ní zvětší a ještě si ho čtenář může vybarvit. V si vybral bílá písmena na černém pozadí. Pak mi došlo – byl kantor. Křída na tabuli. Tyflocentrum sepisuje potřebná lejstra. V musí i podepsat, že v těch lejstrech smí být jeho jméno. Ochrana osobnosti podle zákona. Jak bych byl rád, kdyby někdo ochránil mou osobnost před jedním pánem, co má na střeše trenýrky.

V zkoumá ty čtyři knoflíky, zkouší jejich možnosti i při čtení knihy. Líbí se mu to, ale bojí se té složitosti. Nedůvěra člověka po devadesátce. Pan Pospíšil

začíná být nesvůj, ještě má jet do Prahy, Tyflocentrum dovyrplňuje papíry a nabízí, že bude V zásobovat načtenými knihami na CD a on může jen poslouchat. Zadará. Píšeme na papírek název stroječku i cenu. 25, ale je to na pokladnu a pacient zaplatí jen deset procent. V tisících. V, že se poradí a v klidu rozmyslí, jestli chce zvětšovací strojek.

Pan Pospíšil pospíchá do Prahy, my s Tyflocentrem pěšky. Stačili jsme dohodnout mé vystoupení pro schůzku nevidomých a tipy na další lidi. A že si zavoláme. Do redakce nesu na flešce článek a fotky. Když nejde elektrika, nejde internet. Dovídám se, že tiskovka byla bouřlivá. Šlo o anonym ohledně stavby v Apropu.

Na Veselce se dožaduju držkovky. „Ale my nevaříme.“ „Ajo, nejde proud.“ „Proud jde.“ Ukáže na lampu nad šenkem. „Ale dneska nevaříme. Máte to napsané na dveřích.“ Zase jsem za vola. Studený oběd, obložená houska, po šesté v řadě. U nás proud opravdu nejde. Chci kafe poobědní, železný zvyk. Nejde proud. S nasýpaným hrnkem chce se mi obcházet sousedky s plynovým sporákem, který my máme odpojený, ale není mi povoleno. Trucujeme s Compaqem.

Přichází rodina, pracovní tým. Spárovat oblady, dodělat elektriku, zatahnout nově vyzděnou část... K mi radí s novým tabletem, ví všechno, akorát neumí prohodit Y a Z. K je sluníčko rodiny. Je pěkná, chytrá, mluví, jen když je tážána. A cibulku krájí, když krájí, správně na jemno.

Pod záminkou hledání zapomenutého kabelu do hospody. Není poloprázdná, je prázdná. Akorát dva kulečníkáři a Z ze sesterské hospody. Já to nevytrhnu, s jedněmi Svijanami. Když odešli kulečníkáři, povídáme. O známých. O parkinsonicích a schizofrenicích. Se Z hřejeme si záda u radiátoru, L vezme si svou večeři (obří kabanos) k blízkému stolu. Hospoda je příjemné místo k setkávání, povídání.

K Z chodí jeden se schizkou. Povídá si s kamarády u stolu, ale oni tam nejsou. Pak si vyžádá 4 kusovky (cigarety), rozdělí jako kamarádům u stolu a při pokouření klábosí. Ale furt tam nejsou. Pak zaplatí i za ně a spokojeně se rozloučí. L si možná vezme naši vyřazenou kuchyňskou linku, která je ještě dobrá.

Doma skončili, tak večeře. Hádejte co. Ano, obložené housky. I já smím, ač nepracuji. Občas někdo dojde do kuchyně a jen tak si cvakne. Svítí. O (autor) u toho ještě řekne – hezkej vypínač. Velký kus rodiny radostně pohromadě. Kdybych napsal, že mi je s nima dobře, vypadalo by to jako fráze. Há řekne – jdem. V koupelně ve vaně meje me nádobí. Je ho za celý den pořádná kupa, když nešla elektrika. Há řekne, že mám malé oči. Ale ještě stíráme. Já namáčím a máchám handru, pak ji dáme na smeták a Há stírá. Namáčet nemůže, pořezala se novým nožem, když krájela housky. O tom je rodinná souhra.

Lodžie v květnu

Pá 6. 5. | 20.00 | Café piano: Káča & Sára
Divočina a vesmír, dva dipóly, co se doplňují, vyvažují a zbožňují.

Pá 13. 5. | 20.00 | Krystyna Skalická a Libor Heřman
Originální písničkářka a harmonikářka s kontrabasistou

Ne 22. 5. | 13.00 -17.00 | Valdštejnův dýchánek v Lodžii
Komponovaný odpolední program pro malé i velké poddané Valdštejnova panství

So 28.5. | 19.00 | Vernisáž: UPUPÆPOP
Vernisáž výstavy grafického a vizuálního studia